

Sygn. akt IV KK 397/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Roman Sądej (sprawozdawca)

Protokolant Jolanta Grabowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Małgorzaty Wilkosz-Śliwy
w sprawie **D. R.**

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 6 marca 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w C.

z dnia 7 maja 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 572 kpk
postępowanie o wydanie wyroku łącznego umarza.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w C. z dnia 7 maja 2013r.,
wydanym na wniosek skazanego D. R., objęte zostały następujące wyroki:

- I. Sądu Rejonowego w W. z dnia 7 czerwca 2004 r., II K 40/00, za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., popełniony w okresie od 26 lipca 1999r. do sierpnia 1999r., na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat próby oraz karę 150 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda; postanowieniem Sądu Rejonowego w W. z dnia 11 października 2007r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności;
- II. Sądu Rejonowego w B. z dnia 22 stycznia 2007 r., II K 200/06, za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnione w okresie od 20 lipca 2005r. do 29 lipca 2005 roku, na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby oraz karę 50 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda; postanowieniem Sądu Rejonowego w C. z dnia 20 listopada 2009r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary pozbawienia wolności;
- III. Sądu Rejonowego w C. z dnia 14 marca 2012r., VII K 473/11, za czyn z art. 209 § 1 k.k., popełniony w okresie od grudnia 2007r. do 25 sierpnia 2009r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Opisanym powyżej wyrokiem łącznym, powołując przepisy art. 569 k.p.k., art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 87 k.k., połączono kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w pkt I, II i III, wymierzając skazanemu karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; ponadto uznano, że w pozostałym zakresie wyroki te podlegają odrębnemu wykonaniu; na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okresy odbytych przez niego kar.

Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 23 maja 2013r.

Kasację od tego wyroku, w dniu 8 listopada 2013r., na niekorzyść D. R. wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając go w całości i zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa materialnego, to jest art. 85 k.k., polegające na połączeniu jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec skazanego kolejno wyrokami Sądu Rejonowego w W. z dnia 7 czerwca 2004r. w sprawie o sygn. akt II K 40/00, Sądu Rejonowego w B. z dnia 22

stycznia 2007r. w sprawie o sygn. akt II K 200/06, Sądu Rejonowego w C. z dnia 14 marca 2012r. w sprawie o sygn. akt VII K 473/11 i orzeczeniu kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy, w sytuacji, gdy zestawienie dat wskazanych powyżej orzeczeń z datami przestępstw przypisanych nimi skazanemu prowadzi do wniosku, iż nie zostały spełnione przesłanki określone w tym przepisie. Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i umorzenie, w oparciu o art. 572 k.p.k., postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację Prokuratora Generalnego należało uznać za oczywiście zasadną.

Prokurator Generalny, zgodnie z art. 521 § 1 k.p.k., uprawniony jest do wniesienia kasacji od każdego prawomocnego orzeczenia. Zachowany został sześciomiesięczny termin wskazany w art. 524 § 3 k.p.k., wobec czego możliwym było uwzględnienie kasacji na niekorzyść skazanego.

Przepis art. 85 k.k. stanowi, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

W zaskarżonym wyroku doszło do połączenia kar jednostkowych w sytuacji, gdy nie wystąpił żaden realny zbieg przestępstw, co zupełnie jednoznacznie wynika z porównania opisanych na wstępie dat wyroków z datami przypisanych nimi przestępstw skazanemu. D. R. kolejnych czynów (w jednym przypadku był to ciąg przestępstw) dopuszczał się już po skazaniu go wyrokiem za czyn poprzedni. W sprawie nie było zatem żadnych warunków do stwierdzenia realnego zbiegu przestępstw, co implikowało, już na tym etapie badania sprawy, konieczność umorzenia postępowania. Z całkowicie niezrozumiałych powodów tego zupełnie ewidentnego stanu sprawy nie dostrzegł Sąd Rejonowy. Oczywiście jest zatem, że rację miał skarżący, iż w sprawie doszło do rażącego naruszenia przepisu prawa materialnego, to jest art. 85 k.k., albowiem wymierzono karę łączną w sytuacji braku jakichkolwiek podstaw faktycznych i prawnych do takiego orzeczenia.

Wniosek Prokuratora Generalnego o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania był w pełni zasadny. W konsekwencji Sąd Najwyższy

zaskarżony wyrok uchylił (art. 537 § 2 k.p.k.) i na podstawie art. 572 k.p.k. (stosowanego poprzez art. 518 k.p.k.) postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego umorzył.

Koszty postępowania w sprawie, na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k., ponosi Skarb Państwa.